

Cấm Ái Tình Nhân

Chương 9 : Chương 9

Edit: lephngoc

Beta: mkhoi

Một ngày nọ, vẫn là ngày làm việc bận rộn bình thường, bận đến nửa đêm mới được tan làm, trở về chỗ ở.

Đưa Tống Lăng Tâm trở về, là một vị thương nhân quảng cáo trẻ tuổi. Đối xử với cô rất có thiện cảm, cũng rất kín đáo, sẽ không làm gì quá đáng, nhiều lắm là khi tan sở, cùng nhau ăn một bữa cơm, hoặc giống như tối nay, thuận đường đưa cô về nhà.

“Cám ơn anh đưa tôi về.” Xe đến dưới lầu, Tống Lăng Tâm nói cảm ơn, liền cầm túi xách chuẩn bị xuống xe.

“Thật sự không cần tôi giúp cô mua chút đồ sao?” Tần tiên sinh nhìn cô xuống xe, cũng vội vàng mở cửa, đuổi theo. “Sắc mặt của cô không tốt, tôi có thể giúp gì được không?”

Kỳ thật chính là bởi vì ngủ không ngon, hơn nữa đúng lúc cô lại đến tháng, rồi tăng ca không có thời gian ăn, nên có chút suy yếu mà thôi; nhưng sắc mặt cô thực sự tái nhợt, làm anh ta nhìn thấy cô mà còn xót.

Cho nên lá gan của Tần tiên sinh lớn hơn so với bình thường vài phần, tiến đến đỡ lấy cô nàng mảnh mai, vịn chặt lấy eo cô.

Tống Lăng Tâm cứng đờ, không chịu được nên hơi né người, miễn cưỡng cười cười, “Tôi thực sự không sao, đi lên ngủ thì sẽ ổn, không cần lo lắng như vậy.”

“Tôi không thể không lo lắng.” Tiếng nói thân mật mà trầm thấp của Tần tiên sinh vang lên, dựa sát vào rồi nói bên tai cô: “Lần đầu tiên gặp em, tôi đã cảm thấy thực thương tiếc, một cô gái xinh đẹp như vậy, mà làm công việc vất vả như thế... Nếu có thể, có thể cho tôi được vinh hạnh săn sóc em không?”

Toàn thân nổi đầy da gà, Tống Lăng Tâm phải hít thật sâu, mới có thể đè nén bản thân như muốn hét lên chói tai vì xúc động. Đi làm được một thời gian, cô biết quy củ này, biết thói quen kinh doanh bất thành văn của Đài Loan—không thể trưng ra bộ mặt khó coi với khách hàng, hướng chi điều đó cũng không phải là cá tính của cô.

“Cám ơn Tần tiên sinh, chỉ là, tôi nghĩ tôi có thể tự chăm sóc cho mình, không làm phiền đến anh.” Cô vừa cười cười, lại cẩn thận né tránh lần nữa.

Cô không cách nào chịu được đụng chạm của đàn ông, cho dù là cái vịn vai, bắt tay cũng đều không được.

Thân thể cô đã thuộc về người đàn ông khác, duy nhất, đặc biệt, không thể thay thế được địa vị của người ấy.

“Lăng Tâm, vì sao em không thể cho hai ta một cơ hội?” Tần tiên sinh luôn luôn tao nhã, hôm nay tựa như hạ quyết tâm muốn xúc tiến quan hệ của hai người thêm một bước. Thấy Tống Lăng Tâm né tránh, anh ta lại càng bước về phía trước, cố gắng bao lấy cô vào người mình cùng bước vào cửa chính của nhà trọ.

Sau đó Tống Lăng Tâm thực suy yếu bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, kinh nguyệt của cô càng đau dữ dội hơn, toàn thân vô lực, muốn tránh thoát không phải dễ dàng như vậy.

“Tần tiên sinh, tôi nghĩ... Đã khuya rồi, không thích hợp để nói nữa, tất cả mọi người đều chạy nhanh về nhà nghỉ ngơi mới phải, muốn nói gì thì xin bàn lại vào giờ làm việc ngày mai.” Cô không dám lộn xộn, sợ càng tăng thêm nhiều cơ hội tiếp xúc, nên mới buông ra lời nói lạnh lùng, tỏ rõ lập trường.

Tia nhìn nơi khóe mắt cô luôn luôn chú mục tại một điểm gần đấy, hy vọng có người đúng lúc đi qua, dọa cho vị này sợ mà bỏ đi, đêm nay cô đang trong tình trạng không tốt, lại còn lựa chọn thời điểm khó coi này mà sinh chuyện, Tần tiên sinh lộ ra sự si tình chân thành. Có thể không trở mặt là tốt nhất, anh ta lại là khách hàng lớn của công ty; nhưng nếu cần, Tống Lăng Tâm sẽ không loại trừ la lớn tiếng cầu cứu, hoặc có thể

đưa chân dùng sức đạp anh.

“Tôi vẫn luôn thích em...” Nói xong, Tần tiên sinh đã muốn tới gần bên má cô.

Tống Lăng Tâm sợ tới mức tim đập thành thịch, phản ứng theo phản xạ đột nhiên cúi đầu, kết quả trán của cô đập mạnh cằm của người đàn ông đang lên cơn ham muốn. Cú đụng lần này quá mạnh, hai người đều kêu đau một tiếng, Tần tiên sinh thậm chí còn lui lại hai ba bước.

Đụng vào anh phía sau là một bức tường cứng rắn, ấm áp.

Không phải tường, mà là một người đàn ông cao lớn. Trong bóng đêm, ngũ quan thâm sâu gương mặt tuấn tú tối tăm lạnh như băng, giống như Sứ giả Thần Chết được phái tới trong đêm tối, người bình thường trông thấy còn sợ.

Tần tiên sinh đương nhiên là người bình thường, anh ta lập tức tránh ra, trơ mắt nhìn hình bóng cường tráng kia sải bước đi qua, dù lấy Tống Lăng Tâm sắc mặt càng thêm trắng bệnh, tựa như muốn ngất đi.

Gương mặt nhìn tiểu mỹ nhân luôn luôn duy trì khoảng cách ba thước trở lên với đàn ông, chẳng những không thét lớn đẩy ra, ngược lại trở nên mềm nhũn dựa sát vào vòng tay người lạ, người ngu ngốc cũng nhìn ra được, quan hệ của hai người này không tầm thường.

“Biến.” Một chữ tiếng Trung rõ ràng đơn giản lạnh thấu xương vang lên. Bởi vì có liên quan tới Tống Lăng Tâm, nên Tống Khải đã chọn học môn Trung văn hai năm, giờ phút này việc học ấy mới phát huy tác dụng tối đa.

Nếu người kia còn không đi, anh còn nhiều câu từ chưa được sử dụng.

Khuôn mặt trắng nõn thư sinh của Tần tiên sinh nhất thời cắt không còn giọt máu, anh ta vội vã thối lui đến bên cạnh xe, mở cửa xe ngồi vào trong, nhịn không được đành nói thảm, “Hóa ra đã có bạn trai, tại sao lại không nói sớm? Khó trách lại khó theo đuổi như vậy...”

Xe rời đi cấp tốc, khiến cho con hẻm lại khôi phục sự yên lặng. Tống

Lăng Tâm chỉ nghe thấy tiếng tim đập thình thịch thình thịch, bởi vì cô đang vùi mặt vào trong lồng ngực cứng rắn ấm áp, tai áp vào ngực trái của anh.

Đầu cô thật choáng váng, thật choáng váng... Có phải cô đang nằm mơ hay không?

Nhất định là vậy rồi. Thân thể mệt mỏi suy yếu tới cực điểm, hơn nữa lại mới vừa trải qua cảm xúc khẩn trương rồi thư giãn, cả người cô suy yếu tựa vào khuôn ngực quen thuộc, miệng thốt ra, “Anh trai...”

“Chìa khóa.” Tống Khải lạnh lùng ra lệnh, nhận lấy chìa khóa mở cửa từ bàn tay nhỏ bé run rẩy của cô, ôm lấy cô đi vào cửa chính của nhà trọ.

Đối mặt với thang lầu một lúc, Tống Lăng Tâm bị chặn lại bế lên.

Cô không hề giãy dụa, bởi vì cô đã quá mệt mỏi rồi, vùi mặt vào bên gáy anh, cô cúi đầu nói: “Lầu hai, phòng bên trái, có cửa màu vàng.”

Sau đó, ý thức của cô liền trở nên mơ hồ, rốt cuộc là đang ngủ hay là ngất xỉu, cô cũng không rõ ràng lắm, chỉ biết khi tỉnh lại, cô đang nằm yên lành trên chiếc giường nhỏ của mình.

Cô mệt đến mức toàn thân đều ê ẩm, cơ hồ ngay cả mắt cũng không mở lên được, đầu choáng váng nặng nề giống như bị ngấm trong nước, ngay cả nằm trên giường mà giống như đang trôi bồng bênh trong nước, lúc chìm lúc nổi.

Nhất định là nằm mơ rồi. Tống Khải làm sao có thể xuất hiện ở trước mặt cô, nhất định là mình rất nhớ anh, cho nên, nghĩ đến mức nằm mơ, cảnh trong mơ còn chân thật như vậy.

Tống Lăng Tâm thở dài, xoay người chuẩn bị đứng lên đi toilet. Chạm chạp ngồi dậy, vừa ngẩng đầu lên, đã bị bóng đen cao lớn đứng sừng sững bên cửa sổ dọa đến mức thiếu chút nữa phải hét âm lên.

Cô dùng sức che miệng, một tay kia đè lên ngực, sợ tới mức chỉ có thể mở to mắt, theo ánh sáng đèn đêm, cô nhận ra bóng người mới gặp lại trong mộng kia, là người yêu mình.

Tống Khải không nói gì, anh tự tay mở đèn. Ánh sáng chói mắt làm cho Tống Lăng Tâm nheo nheo mắt, cố gắng chớp mắt nuốt lại giọt lệ khát khao đầy chua xót.

“Đây là chỗ em ở?” Không chút vui mừng cùng hạnh phúc khi xa cách lâu ngày gặp lại, Tống Khải lạnh lùng nhìn quanh một vòng căn nhà nhỏ sơ sài, ánh mắt như hai lưỡi dao lạnh buốt của anh quét về phía thân hình gầy yếu tái nhợt của cô, “Đây là phương thức em tự chăm sóc bản thân mình? Người khi nãy... là bạn trai của em? Em để cho hắn ở trên đường động tay động chân với em?”

Từng câu từng lời bén ngọt, như ngọn roi, quất vào lòng cô.

Tại sao anh lại đến? Sao anh tìm được cô? Vì sao lại trở nên xa lạ lạnh như băng thế này? Hơn nữa, bên ngoài vẻ cay nghiệt, Tống Lăng Tâm có thể cảm giác được, anh thực sự đang che giấu lửa giận.

Tống Khải đang tức giận? Anh tức giận cô? Tức giận cô đã chạy trốn, tức giận cô không hề liên lạc? Tức giận cô cái gì đây?

Tống Lăng Tâm chưa từng thấy qua sắc mặt của anh, ấm ức khó chịu đến chết được. Cô chỉ muốn mình chạy vội vào trong lòng anh, khóc rống lên một trận, trốn vào đôi cánh yêu thương che chở của anh, vĩnh viễn không muốn một mình đối mặt với thế giới này.

Nhưng cô không thể...

Mắt thấy cô giống như pho tượng không nhúc nhích, bàn tay trắng nõn giấu đi hơn phân nửa khuôn mặt nhỏ nhắn, chỉ còn đôi mắt vừa đen lại vừa thâm sâu, ngập nước, nói hết ngàn vạn tâm sự. Tống Khải đợi không được đáp án nào, anh cũng không hỏi nhiều. Xoay người, anh chuẩn bị ra khỏi căn phòng nhỏ hẹp khiến người khác bức mình này.

Anh đến cửa mở khóa, chỉ nghe thấy phía sau có thanh âm nhỏ như muỗi kêu vang lên—

“Anh trai...anh, anh muốn đi?”

Tống Khải chỉ cảm thấy toàn bộ lông tơ phía sau cổ nổi hết cả lên. Tiếng nói suy yếu của cô, sao vẫn ngọt ngào dịu dàng như trong trí nhớ, khiến cho con người rần rỏ như thép, cũng chịu không được mà choáng váng mất vài giây.

Không được, anh sẽ không dễ dàng nhượng bộ, tha thứ. Cho nên, Tống Khải vận dụng ý chí hơn người khống chế bản thân không xoay lại, không bước đến bên người cô, kéo cô vào lòng, bày tỏ thái độ thương tiếc. Anh chỉ lạnh lùng nói: “Anh ở khách sạn gần đây. Đợi em nghỉ ngơi qua ngày mai, sau khi tinh thần tốt lên một chút, chúng ta nói chuyện.”

“Nhưng...” Anh ở khách sạn nào? Anh làm sao biết đường? Còn nữa, ngày mai cô phải đi làm, anh làm sao tìm được cô? Hay là, muốn cô đi tìm anh?

Tống Lăng Tâm còn muốn hỏi, trong lòng có một đống nghi hoặc, lại bị tia nhìn lạnh lẽo làm cô nuốt trở lại vào bụng.

“Anh sẽ tới tìm em. Anh nói rồi, mặc kệ là em chạy đến đâu, anh đều tìm được.” Tống Khải lạnh lùng nói, “Em tốt nhất là trở về sớm một chút, đừng để đàn ông đưa về!”

“Anh trai...”

Tống Khải đã bỏ đi. Lưu lại bầu không khí nặng nề, gian phòng trống rỗng, và cô cùng với tâm tư bất lực trôi lơ đãng.

Giờ phút này trái tim ấy, giống như, giống như... càng đập càng mạnh hơn... càng ngày càng khó lấy lại bình ổn...

Hôm sau, tâm trạng Tống Lăng Tâm bất an, đến nỗi người bên cạnh cũng nhìn ra được bộ dạng này.

Lúc gửi bản fax, cầm văn kiện có bản fax ở trên thì ngẩn người; nghe điện thoại thì không cẩn thận lấy nhầm làm đồ ống đựng bút; rót cà phê uống, lại chờ người cầm lấy tách cà phê để bị phồng tay, giống như cũng không cảm thấy nóng chút nào.

“Lăng Tâm, Lăng Tâm!” Trần Gia Phân theo dõi, kêu cô thành tiếng—khiến cô sợ tới mức buông lỏng tay, thiếu chút nữa hất nguyên tách cà phê bốc khói vào người.

“Á!” Tuy rằng tay chân luống cuống cứu giúp, nhưng vẫn đổ ra vài giọt, lên quần dài của cô. May thay Tống Lăng Tâm hôm nay mặc quần dài sẫm màu, tình cảnh bi thảm cũng không đến mức nghiêm trọng.

“Em bị làm sao vậy? Tâm thần thất thỏm không yên cả buổi sáng.” Trần Gia Phân nhíu mày nhìn cô.

Trong vòng một đêm, cô dường như có gì đó rất khác, sắc mặt mặc dù có chút tái nhợt, nhưng vui vẻ nhộn nhạo không nói nên lời, giống như, giống như...

“A! Chị biết rồi, có phải Tần tiên sinh tỏ tình với em không?” Trần Gia Phân nháy mắt với cô, “Điều kiện của anh ta cũng không tệ! Là thương nhân kinh doanh đồ uống nhỏ, trẻ tuổi, tương tá cũng rất nghiêm chỉnh, em động lòng rồi đúng không?”

Tống Lăng Tâm dở khóc dở cười. Vì sao chị Trần cứ thích ghép đôi cô vậy?

“Không phải.” Cô lắc đầu, viện cớ muốn đi toilet rửa sạch chút cà phê, cúi đầu chuẩn bị xin phép.

“Tình bạn giữa em và thằng em họ chị vẫn tốt chứ? Hai ngày nay nó luôn điện thoại tới nói bóng nói gió hỏi tình trạng của em, đầy khăn trương, này, em bị gì à? Hai đứa bọn em xảy ra chuyện gì sao?”

Tống Lăng Tâm dừng bước một chút, trong lòng hơi giật mình cảm thấy như vừa tỉnh ngộ.

Tống Khải... Chắc là đuổi theo hỏi Trần Diệc Danh, nếu không, làm sao có thể biết cô ở đâu?

Mà Trần Diệc Danh nói cho Tống Khải biết, hiển nhiên không chỉ đơn giản là chỗ ở như vậy thôi; Hôm đó khi cô tan tầm hơn bảy giờ, ra khỏi

văn phòng, liền thấy đứng đối diện đường cái, là một bóng người quen thuộc đứng lặng.

Nước mắt cứ thế mà tuôn rơi lã chã, cô chỉ ngắm anh, không thể nhúc nhích.

Anh vẫn là người đàn ông anh tuấn nhất khi xưa của cô, cho dù mặc vào bộ quần áo thể thao, vẫn không giấu được toàn thân khí khái anh hùng, chiều cao hơn người kia cùng với dáng người đẹp đẽ, thu hút không ít tia nhìn chăm chú, chính là người có giọng nói huyền ảo bên cạnh cô—Trần Gia Phân.

“Woaa, đẹp trai quá! Mau chạy qua hỏi anh ta có hứng thú chụp ảnh quảng cáo một chút không, chúng ta có một chỗ buôn bán xe, một cửa hàng giày thể thao gần đây đang tìm người mẫu... Dáng người siêu đẹp, chụp quảng cáo đồ lót chắc cũng có thể được, sẽ làm phụ nữ chảy nước miếng cho coi... Lăng Tâm, Lăng Tâm? Em có nghe không?”

Đương nhiên là không. Lòng cô đã hoàn toàn bị chiếm hết, tạm thời không thể tiếp thu tin tức gì nữa.

Người sáng suốt vừa nhìn đã có có chuyện xảy ra. Tâm thần nàng cả ngày không yên, linh hồn như đã muốn xuất ra ngoài, bị câu đi rồi, ánh mắt chỉ có thể nhìn thẳng tắp đến người đàn ông mạnh mẽ cao lớn bên kia đường, dường như quên luôn cả hô hấp.

Trần Gia Phân thầm thở dài trong lòng. Xem ra, thằng em họ ngu ngốc của cô, không có lấy một chút hy vọng rồi.

“Chị Trần, em, em có lẽ phải đi trước, không thể đi ăn cơm cùng chị...”

“Đi đi.” Ăn cơm cùng búp bê không linh hồn để làm gì chứ? Trần Gia Phân phát phát tay, nhìn theo hình bóng yếu điệu mảnh mai của cô băng qua đường cái, ném tia nhìn đến người đàn ông kia.

Mà người đàn ông đó thấy cô chạy tới, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng như tuyết có hơi ửng đỏ, ánh mắt vừa thấy đã sáng lên, một câu cũng không nói, cũng không chào hỏi, anh chỉ giương mắt ngó qua tòa cao ốc một chút. “Em làm việc ở chỗ này?”

“Vâng.”

“Người vừa rồi là ai, đồng nghiệp à?”

“Là cấp trên của em, cũng chính là chị họ của Trần Diệc Danh.” Cô cẩn thận giải thích.

Tống Khải gật gật đầu, không nói thêm nữa, chỉ lạnh lùng hỏi: “Ăn cơm chưa?”

“Chưa ăn. Còn anh? Mình cùng đi ăn nhé?” Sau khi vội vàng hỏi xong, cô cắn cắn môi, nhin không được lại hỏi rồi! “Anh trai, anh hôm nay... ở chỗ nào? Vì sao lại đến Đà Bắc? Tới làm việc, hay là...”

Tống Khải nhìn cô một cái, không trả lời.

Anh cả ngày ở đâu à? Anh bận rộn lắm. Dựa vào bản đồ, lên mạng download địa danh vân vân, anh đã đi khắp thành phố xa lạ này, còn thật sự quan sát nơi mà cô lớn lên, hoàn cảnh cuộc sống hiện tại của cô.

Tìm hết cả một buổi chiều, đi quanh quần gân chỗ ở của Tống Lăng Tâm, chung quanh nhà ga, quán ăn, cửa hàng tiện lợi, công viên nhỏ... Tống Khải đều đã quen thuộc.

Hít thở bầu không khí mà cô hít thở, nghe được thứ tiếng quen thuộc mà cô nói, màu tóc tương tự đầy đường, nhưng ánh mắt người thật xa lạ... Anh tưởng tượng nhiều năm qua, Tống Lăng Tâm ở nước khác, chính là bỡ ngỡ với cuộc sống quen thuộc như vậy.

Sau đó, anh theo sự chỉ dẫn của Trần Diệc Danh lúc trước, tìm được công ty của cô, đứng gần đây kiên nhẫn chờ, đứng suốt đợi cô cùng đồng nghiệp đi xuống. Nhìn dáng vẻ tự tại của cô khi nói chuyện phiếm cùng bạn bè, trong lòng anh thật sự ngổn ngang trăm mối cảm xúc.

Khi cô ở nhà anh, bởi vì quan hệ với anh, càng về sau căn bản không thể được tự do, tình cảm lưu luyến của hai người không thể đường đường chính chính công khai, tuổi trẻ tươi đẹp, cô kiên quyết đè nén.

Được rồi, nhưng mấy tháng nay, cô được ở trong này tự do hít thở, nhưng thần sắc cũng không tương đối tốt—bên dưới hai mắt to có viền đen mờ nhạt, cả người gầy hẳn đi, làn da trắng bệnh gần như trong suốt, không có chút huyết sắc nào. Tống Khải nhìn, cảm thấy đau lòng sâu sắc mà rõ ràng đến mức không thể bỏ qua.

Đương nhiên, còn chứng kiến đêm qua một tên đàn ông xa lạ đưa cô trở về, tình cảnh dây dưa lằng nhằng với cô, Tống Khải thiếu chút nữa bùng nổ ngay tại trận. Quả đấm của anh đã nhanh chóng siết lại. Chỉ thiếu chút nữa là vung ra ngoài, anh thật sự muốn đập nát đầu của tên đàn ông xa lạ kia!

Cô là của anh! Anh thật cẩn thận nâng niu trong lòng bàn tay, báu vật anh cưng chiều! Nếu cô ở chỗ này quả thật vui vẻ thanh thản, cho dù lòng anh đau như cắt, cũng sẽ suy nghĩ buông tay; nhưng cứ nhìn cô lo cho mình thành ra như thế, còn có mấy tên nhàn rỗi rách việc ở bên cạnh như hổ rình mồi... Không thể nào! Anh tuyệt đối không thể buông tay.

Thấy anh đã lâu không nói lời nào, vẻ mặt vừa lạnh lùng vừa cứng nhắc, Tống Lăng Tâm nhin không được, nhút nhát hỏi: “Anh trai, anh... muốn ăn gì? Em, em dẫn anh đi ăn, được không?”

Anh không phản đối, vẫn lạnh lùng không nói nhiều như cũ, mặc cô dẫn anh đến một quán ăn nhỏ, bàn bày đầy lỗ tai heo, đậu phộng luộc, rong biển, trứng hầm đậu linh tinh, sau đó lại thêm món sủi cảo làm bằng tay nóng hôi hổi, canh súp chua cay, ân cần giúp anh lấy tương, múc canh, giúp anh lấy dưa, lấy muống, mặt khác còn lấy thêm đồ uống.

Chờ đồ uống của hai người đưa tới bàn, Tống Khải liếc nhìn cô một cái, lấy đi ly Hồng Trà đá của cô.

“Á? Ly đó của em...”

Tống Khải lạnh lùng ngắt lời cô, “Em bây giờ uống được sao? Không sợ đau bụng ư?”

Nhìn thấy bộ dáng suy yếu mồ hôi lạnh ứa ra của cô ngày hôm qua, quan hệ của hai người thân mật đến mức này, dù mới là nghĩ qua, Tống

Khải đương nhiên biết đã xảy ra chuyện gì. Chỉ có điều, Tống Lăng Tâm nghe xong, liền không hiểu sao mặt đỏ lựng cả lên.

Đối với thân thể của cô, anh rõ như lòng bàn tay, có thay đổi một chút cũng đều chạy không khỏi ánh mắt của anh, cho nên, giống như bộ dáng thảm hại hiện tại của cô, không có lấy một chút trang điểm, cũng chẳng chung diện, chỉ có mấy bộ quần áo đơn giản, đều giặt đến cũ đi, tóc cũng rất lâu rồi không sửa sang lại... Người yêu trong bộ dạng này xuất hiện trước mặt anh...

Nghĩ đến đây, Tống Lăng Tâm lén nhìn anh. Tống Khải vẫn lạnh băng như cũ, mặt không chút thay đổi, không nói gì giúp cô lấy chút đồ ăn trên bàn, còn thức uống Hồng trà đá vốn dĩ là của cô, cô lại chỉ có thể ngoan ngoãn ở một bên uống canh nóng, một mặt nhin không được gấp rau cho anh.

“Ăn ngon không? Anh có muốn ăn thử cái này không... còn cái này nữa, ăn thử xem được không?” Trước kia họ ăn ở nhà không được làm thế này thế nọ, Tống Lăng Tâm rất muốn để anh nếm thử, đồng thời lại sợ anh ăn không quen, liền ở bên cạnh bận rộn gấp rau, bận rộn hỏi, bận đến mức cô cũng chưa ăn được.

Tống Khải cũng không can ngăn cô, chính là đem đồ ăn chia đều thành hai phần, hạ lệnh nói: “Những thứ kia là của em, ăn hết đi.”

“Nhưng nhiều lắm... Anh à, anh muốn ăn nhiều một chút không?”

“Ăn đi.”

Mệnh lệnh của anh cho không phép phản bác, cô đành phải ngoan ngoãn cúi đầu ăn.

Kết quả có thể vì khẩn trương cộng thêm thể trạng không tốt, nên mất khẩu vị, ăn uống không nổi, cố ăn cũng ăn không xong, cuối cùng cô ngẩng đầu nhìn về phía Tống Khải năn nỉ ——

Vẻ mặt Tống Khải không hờn giận, khuôn mặt tuấn tú giống như tượng đá, nhưng vẫn vô cùng tự nhiên nhận đồ ăn còn thừa lại của cô.

Không có biện pháp, ăn ý vô cùng. Họ đã là một phần sinh mệnh của nhau, thật sự không dễ dàng dứt bỏ, chia lìa như vậy.

Nhưng, cô lại nhẫn tâm chặt đứt đi quan hệ giữa hai người, mặc kệ vì cái gì, không nói một tiếng rời đi... Bỏ lại anh đối phó với ba mẹ, như người đánh mất trái tim, anh điên cuồng tìm cô khắp nơi!

Nghĩ đến đây, sắc mặt Tống Khải càng trở nên tối tăm.

Ăn xong bữa tối, sau đó cùng cô quay về chỗ ở, anh xoay người bỏ đi liền, ngay cả nói hơn hai câu cũng không có.

“Anh, anh không lên ngồi chơi một chút sao?” Tống Lăng Tâm thấy anh phải đi, nhịn không được mở miệng gọi anh.

Tống Khải lắc đầu.

“Vậy anh, anh ngày mai muốn làm gì? Còn nữa, anh, sẽ đợi em chừng vài ngày nữa chứ?” Một mặt nói, Tống Lăng Tâm một mặt hận mình thật ngốc.

Rõ ràng thấy anh đến mừng rỡ như điên, vì sao tình cảnh lại trở nên ngượng nghịu như vậy? Cô ngay cả hỏi anh cũng không được, mở miệng hỏi thăm ba mẹ cũng không được, càng khỏi nói đến đáp án của anh, Tống Khải thoát nhìn... thật sự rất tức giận.

Cho tới bây giờ Tống Lăng Tâm chưa hề có vẻ mặt xúc động thế này, chủ yếu là không kịp hối tiếc tủi thân. Cô biết Tống Khải thực không vui, cũng biết anh nhất định không hiểu và bỏ qua cho hành động không từ mà biệt của mình, nhưng cô vẫn hi vọng, chỉ cần một chút là tốt rồi, khiến cô tiếp tục hưởng thụ một chút yêu thương, được cưng chiều đầy hạnh phúc, coi như chỉ là một nụ cười mỉm, một ánh mắt dịu dàng, có thể được như vậy không?

“Ngày mai? Anh có chuyện của mình.” Tống Khải vẫn trả lời lạnh lùng.

Tống Lăng Tâm trầm mặc. Mắt thấy Tống Khải chuẩn bị rời đi, cô mở miệng muốn nói, lại thốt không nên lời, đành phải ngậm lại.

“Còn có gì muốn nói?”

“Em... Em muốn... Em xin nghỉ phép ngày mai.” Vốn định đi cùng anh.

“Không cần, em đi làm việc của em đi.”

Nếu anh xoay người rời khỏi như vậy, thì buổi tối này coi như xong, nhưng người phá hỏng rời đi trước là anh, lại nhịn không được liếc mắt ngắm cô một cái.

Hốc mắt của cô đỏ lên, mắt to ngập nước, nước mắt tủi thân ngân ngấn. Xem ra anh từng quyến luyến hôn lên cái miệng nhỏ nhắn không có chút máu vô số lần, bị hàm răng cắn mạnh, còn run nhè nhẹ, thực sự kiềm lại để không khóc.

Khi ba cô qua đời, trong nhà bị mất điện làm cho cô vốn sợ tối càng hoang mang lo sợ; buổi chiều mưa như trút nước kèm sấm chớp, nước tuôn xối xả vào phòng, bị tiếng sấm xé trời dọa sợ tới mức phát run... Tất cả diễn biến này cô đều trải qua.

Nhiều năm trước vào buổi chiều hè, anh ôm lấy cô đang hoảng sợ, hai người đều ướt sũng, tuy là giữa hè, tuy ở trong lòng ngực anh nhưng cô vẫn phát run, tình cảm đặc biệt cố gắng đè nén vào mùa hè đó rất cục bùng nổ, anh cúi đầu hôn lên cánh môi mềm run rẩy của cô. Cũng là bắt đầu từ ngày đó, cô trao trọn thứ thuần khiết nhất của mình cho anh.

Tiếp thêm ý chí sắt đá, cô lại tức giận, Tống Khải cứ ở bên cạnh như thế, không rời khỏi cô.

Một giọt lệ trong suốt, như hạt trân châu, trào ra hốc mắt, chảy xuống hai gò má trắng bệch của cô—

Còn chưa kịp lăn xuống đến cằm, đã bị ngón tay thô thon dài mạnh mẽ lau đi.

Tiếng gió đêm, giống như có tiếng ai thở than thổi qua.

“Vì sao... đối với em... dữ dằn như vậy?” Cô khóc hỏi, nghẹn ngào bắn loạn tâm trí.

Bàn tay to của Tống Khải ôm khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, lòng bàn tay ướt ngay lập tức.

“Anh chỉ hỏi em, nếu hôm nay, tình huống trái ngược thì sao?” Anh không đáp lại câu hỏi, “Nếu ba mẹ tức giận, anh sẽ bỏ chạy, thoát được rất xa, thì em nghĩ thế nào? Anh nói rồi hi vọng chúng ta có thể kiên trì đến cùng, ba mẹ tiếp tục tức giận cũng có giới hạn, nhưng tại sao em lại yếu đuối như vậy, không có lòng tin với anh sao? Tại sao bỏ anh lại một mình, cùng nhau vượt qua không tốt sao?”

Tống Lăng Tâm càng khóc dữ hơn, nhưng lắc đầu, nói không nên lời.

Không phải là thiếu tự tin, cũng không phải hổ thẹn; sau khi xảy ra chuyện trong lòng cô không hề có ý muốn chạy trốn, nhưng nhìn thấy ông Tống xung đột kịch liệt với Tống Khải, rồi thêm yêu cầu nhỏ bé kia của bà Tống, cô còn có thể ở lại nhà đó sao?

Nơi từng săn sóc cô, yêu thương cô, là nơi khiến cô nếm trải qua mùi vị của thứ rượu tình yêu say lòng người; người chủ đã lên tiếng muốn cô rời đi, cô có thể không đi sao?

Nhưng, chuyện này nên giải thích thế nào? Nên nói thế nào đây?

Người mạnh mẽ như Tống Khải, sẽ không hiểu “có nỗi khổ tâm” hay “thân bất do kỷ” là cái gì. Theo quan niệm của anh, chỉ cần muốn làm, chỉ cần kiên trì, tất sẽ thành công, nhưng Tống Lăng Tâm hoàn toàn không cùng tính với anh, từ hoàn cảnh sinh trưởng, đến tình trạng cũng hoàn toàn khác biệt.

Nếu thế thì anh hoài nghi lòng của cô thì sao? Hoài nghi cô không đủ thương anh thì sao?

Đối mặt không nói gì, chỉ có nước mắt tuôn rơi.

Tống Khải nhìn dáng vẻ nghẹn ngào của cô, đám lửa lớn cũng bị nước mắt của cô tưới tắt, chỉ còn lại một đồng tro tàn còn bốc khói. Bất kể như thế nào, anh vẫn không nỡ làm cô khóc thành như vậy.

“Quên đi, dù sao đây cũng là quyết định của em, anh cũng không muốn nói nhiều làm gì. Em cũng lớn rồi, hẳn là biết mình đang làm gì, muốn gì.” Ngón cái của anh lau đi giọt lệ của cô, sau đó buông cô ra. “Lên nghỉ ngơi đi, anh cũng nên đi.”

Trong bóng đêm xoay người, Tống Khải rời khỏi cô, thân ảnh thon dài, một mình càng đi càng xa.

LINK Truyện:

Cấm Ái Tình Nhân <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/cam-ai-tinh-nhan-3784898.html>

LINK Chương này:

Chương 9

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/cam-ai-tinh-nhan-3784898/chuong-9.html>